ZAMAN 5 MART 2005 CUMARTESİ SAYI: 117 ZAMAN'LA BİRLİKTE SATILIR www.zaman.com.tr/ailem

ailem

Arina Svetlova, neden Müslüman olduğunu yazdı

İsa (as) hakkındaki ayetlere çarpıldım

Günah bir bozulma; tövbe ise tamirattır

İÇİNDEKİLER

ZAMAN ailem

5 MART 2005 CUMARTESİ SAYI: 117

Feza Gazetecilik A.Ş. Adına İmtiyaz	Sahibi
Genel Yayın Müdürü	Ekrem Dumanlı
Yayın Danışmanı	Hamdullah Öztürk
Yayın Editörleri	Serhat Şeftali Mustafa Aydın Şemsinur B. Özdemir
Katkıda Bulunanlar	Ali Demirel Ali Budak Osman Karyağdı
Tasarım	Mehmet Şimşek
Kapak Fotoğrafı	AFP
Sorumlu Müdür	Yakup Akalın
Reklam Koordinatörü	Yakup Şimşek

Çobançeşme Mh. Kalender Sk. No: 21. 34196 Yenibosna-İstanbul
Tel: 0212 639 34 50 (pbx) www.zaman.com.tr
Baskı: Feza Gazetecilik AŞ Tesisleri

http://www.zaman.com.tr/ailem
Öneri ve teklifleriniz için: ailem@zaman.com.tr

Her şey aslına çeker

Tek yönlü bakış, irdelenmeyen düşünce yanılgıyı doğurabilir. Bazen doğuya doğru koşan bir insanın görünüşte doğuya koştuğunu zannedersiniz. Halbuki doğu istikametinde onu bekleyen bir araç vardır. Ve araç onu batıya götürmek için hâzır ve nâzırdır. Siz onun koşması için imkanlar hazırlar, yolda ona eşlik eder, su verirsiniz. Ama bir gün ayrılık vakti gelir ve harcadığınız emekleri o insan alır ve gider.

"Babası kimmiş, dedesi ne iş yaparmış" sözü "Anasına bak kızını al" deyimini hatırlatıyor. Biraz daha ileri gidip ailenin soyağacı sorulacak zannedilir. Aile, insanın kökü değil mi? Geldiğin yer, gideceğin yeri az çok gösterir denebilir mi? Belki...

Küpün içinde ne varsa dışarıya o sızar. Bal varsa bal, sirke varsa sirke. Mutfağın kapısında yemeği görmeden kokusundan anlarsınız neyin piştiğini. Bazen kötü şeylerin olduğunu hissedersiniz; ama bunu söylemeye ne diliniz varır, ne de gönlünüz. Çünkü ispatı mümkün değildir hissettiklerinizin. Bu hislerinize karşınızdakinin sözleri de eklenir. Bazen âdet olmuş bir davranış, kökü derinlerdeki şeyin habercisi olur.

***

O günlerde medyada adı sıkça duyulan bir insanın sözleri tartışılıyordu. Herkes ne denilmek istendiğini kendince yorumluyordu. İlk bakışta herkesin hak vereceği bir açıklamaydı. Ama bazılarının kafalarında soru işaretleri vardı. Söylenenleri nasıl değerlendirmeliydi? Bu sözleri hangi ayırt edici süzgeçten geçirmeliydi? Tartışmaları sessizce dinleyen Ahmet Bey'e; "Senin bu konudaki görüşün ne?, diye sordular. O sadece "Her şey aslına çeker!" demekle yetindi. Ahmet Bey, kalabalığa bir soru sordu:

- Bugünlerde yaşadığımız şu olay kimin işini kolaylaştırıyor, kimin işini zorlaştırıyor?

- Falancaların işini zorlaştırıyor. Peki onlar akılsız mı böyle bir şey yapmak için?

- Hayır olamazlar.

- Demek ki onların adını karalamayı amaçlayan birileri var?

***

"Yemek pişirmesini bilen var mı aranızda?"

Ahmet Bey'in bu sorusuna kalabalıktan üç-beş kişi "Evet! Yemek yapmasını biliriz." dedi. "Bir gün canınız güzel bir yemek istedi. Ve siz girdiniz mutfağa... Bir-bir buçuk saat uğraştınız. Sizin mutfaktan ayrıldığınız bir anda birisi yemeğe fazladan, tuz, karabiber ve salça atsın. O yemeği iştahla yiyebilir misiniz?" Herkes, "hayır" dedi. İşte yapmak "emek" ister, bozmak ise çok zahmet gerektirmez. Bozucu zihniyet hep yemeklere fazladan tuz atma gayreti içindedir. Bu durumda siz tuzlu yemeğe öfkelenir ve evdeki herkesi zan altında bırakırsınız.

***

"Hiç gül bahçesinde, gül kokusunu içinize çektiniz mi?"

Gül bahçesine vuran güneş gül kokusunun tatlı tatlı yayılmasına vesile olur. Aynı güneş az ilerdeki gübreliğe de vurduğunda koku da verdiği his de değişir. İş gül ve gübrenin aslındadır. Güneş bunları ortaya çıkarır. "Asl"ın kokusu ya insanı mest eder, ya da bayıltır. Her şey aslıyla yaşar. Her şey aslına çeker. Ahmet Bey son söz olarak şunları söyledi:

"Aslını saklayan insanlardan da uzak durun. Çünkü onun söylediği ve yaptığının neye varacağını bilemezsiniz. Nereye gittiğini, kimin sürdüğünü, kimin adına çalıştığını ve kime hizmet ettiğini bilmediğiniz bir otobüse biner misiniz?"

Serhat Şeftali | s.seftali@zaman.com.tr

اَلرَّاحِمُونَ يَرْحَمُهُمُ الرَّحْمٰنُ، اِرْحَمُوا أَهْلَ الْأَرْضِ يَرْحَمْكُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ

Er-râhimûne yerhamühümü'r-rahmânü, irhamû ehle'l-ardı yerhamüküm men fi's-semâi

Rahman olan Allah merhametli olanlara merhamet eder. Yerdekilere merhamet edin ki, semanın sakinleri de size merhamet etsin. (Ebu Davut, Edeb 60; Tirmizi, Hudud 1)

Telaşı niye imiş?

Prof. Dr. M. Es'ad Coşan'dan:

- Bizim Erzincanlı fakir bir komşumuz vardı, İstanbul'da. Hanımı da, kendisi de Allahu a'lem evliyadan idi. Sessiz, sedasız. Ayağına bir hastalık isabet ettiği için, birini kesmişlerdi. Ama, ayağının kesilmesi, yüzünden tebessümü kesememişti. Çünkü inancı kuvvetliydi. Kaderden diyor, hastalığına da, her şeyine de rıza gösteriyordu. Hanımı anlatıyor:

- Vefatı anında, çok şiddetli nefes alıp veriyor. Alnı boncuk boncuk terlemiş. Kan ter içinde âdeta. Tabiî vefalı hanımı, Müslüman zevce, başında bezle alnını siliyor.Şefkatle sormuş bir ara beyine:

- Efendi, çok mu acı çekiyorsun, niye böyle nefes nefesesin?:

"Ne acı çekmesi! demiş adam. Hocaefendimizle hac yapıyoruz da, bu topal ayağımla arkasından koşacağım da yetişeceğim diye uğraşıyorum. Bu yüzden nefes nefeseyim!" Allah, nasıl alıyor salih bir kulunun ruhunu. Hacda tavaf eder gibi. Vefat telaşını, hacda hocasına yetişme telaşı olarak gösteriyor. (Yeni Dönemde Yeni Görevler, 132)

"Bir kez istikamet tutturdum" duygusu çok sakıncalıdır

Bir kulun "Nasıl olsa çizgiyi bir kere tutturdum..." düşüncesi ve tavrı içine girmesi, sanki bir yerden sonra Allah Teâlâ'ya ihtiyacı yokmuş manasına gelir. Bu tavır hiçbir zaman içine düşülmemesi gereken bir yanlışlıktır ve neticesi de inancın bozulmasına yol açar. Oysa her şey, her zaman O'na (cc) muhtaçtır. İnsan, senelerce ibadet ve tâat yapsa da bunlar onun ruhunda istikamet sağlayıcı bir hale bürünmeyebilir. Her şeye rağmen ona düşen yine her söz, tavır ve davranışıyla Cenâb-ı Hakk'a sığınmak, O'ndan ihlas ve istikâmet istemektir.

Zühd; âdî şeyler yiyip, basit elbiseler giymekten daha ziyade, Hak rızasına göre programlanmış ve boş emellere kapalı kalabilmiş bir kalbin amelidir.

FOTOĞRAF: AP

Kul Allah'tan istikamet istemelidir

İnsan, Cenâb-ı Allah'a her zaman muhtaçtır. O'nun nimetlerine muhtaç olmasından daha çok inâyet (yardım, ihsan) ve riayetine (koruyup gözetmesine) muhtaçtır. Hava, su ve yiyecek gibi şeylere muhtaç olan insanoğlunun bu maddî nimetlerden daha fazla kalb ve ruh istikametinde beslenmeye ihtiyacı vardır. Ve samimi bir kul, Rabbinden sürekli kalb ve ruh istikameti istemelidir.

Dönersen kabul edilirsin

İsrailoğulları içinde bir genç vardı. Yirmi sene Allah'a ibadet ettikten sonra, ibadetten vazgeçti, yirmi sene de isyan içinde oldu. Sonra bir gün aynaya baktı. Saçlarında beyazlık gördü. Bu manzara ona bir ikaz oldu. Allah'a şöyle yalvardı:

- Ya İlahî! Sana yirmi sene itaat ettim. Sonra dönüp yirmi sene de isyan ettim. Acaba şimdi tevbe edip dönüş yaparsam, yine beni kabul eder misin? Kendisine şöyle seslenildi: "Bizi sevdin, biz de seni sevdik. Bizi terk ettin, biz de seni terk ettik. Bize isyan ettin, sana mühlet verdik. Eğer tekrar bize dönersen, yine seni kabul ederiz. *(İmam-ı Gazali, İhya)*

اَللّٰهُمَّ أَحْيِنِي مَا كَانَتِ الْحَيَاةُ خَيْرًا لِي وَتَوَفَّنِي إِذَا كَانَتِ الْوَفَاةُ خَيْرًا لِي

Allahümme ehyinî mâ kâneti'l-hayâtü hayran lî ve teveffenî izâ kâneti'l-vefâtü hayran lî

Allah'ım! Yaşamam benim için hayırlı olduğu müddetçe beni yaşat.
Ölüm benim için hayırlı olduğu zaman da beni vefat ettir.

Cennet'le müjdelenen 10 kutlu sahabi:

Aşere-i Mübeşşere

Hz. Ebu Bekir, Peygamberler hariç, insanların en üstünüdür. Müslümanlıktan önce de, Allahü teâlânın lütfu ile, putlara tapmadı. Miraç'ta yaşananların da gösterdiği gibi o Sıddikiyet Makamı'nın güneşidir. Bundan sonra, insanların en üstünü Hz. Ömer'dir. Sonra, hayâ, iman ve irfan kaynağı Hz. Osman bin Afvan'dır. Bundan sonra, Allahın arslanı, ilmin kapısı Hz. Ali'dir. Onlardan sonra insanların en üstünleri Aşere-i Mübeşşere, yani Cennet ile müjdelenen on kişi, sonra, Bedir gazasındaki 313 kişidir. Sonra Uhud gazasındaki 700 kişinin hepsi, daha sonra da Biatü-r-Rıdvan, yani ağaç altında, zor zamanda Efendimiz'e (sas) söz veren 1400 kişi üstündür. Ondan sonra da diğer sahabeler (r.anhüm) gelmektedir.

Aşere-i Mübeşşere, hayatlarında iken Hz. Peygamber (sas) tarafından Cennet'le müjdelenen ashabın ileri gelenlerinden on kişi için kullanılan bir tabirdir.

Bu büyük sahabilerin hepsi İslâm devletinin müşriklere karşı giriştiği ilk büyük hareket olan Bedir gazvesinde bulundukları gibi, Hz. Peygamber'e, O'nu ve İslâm'ı sonuna kadar koruyacaklarına dair Rıdvan Biatı'nda söz vermişlerdir. İslâm akidesi için Allah yolunda en yakın akrabalarına karşı çarpışmaktan geri durmamışlardır. Hadis âlimlerinden bazıları eserlerine bu on sahabinin rivayet ettikleri hadîslerle başlamışlardır. Ayrıca sırf Aşere-i Mübeşşere'nin hayatlarını konu alan müstakil eserler kaleme alınmıştır. Bunların faziletleri ve Resulullah tarafından Cennet'le müjdelendikleri sahih hadis kaynak ve mecmualarında sabittir.

Aşere-i Mübeşşere şu sahabilerdir:

Hz. Ebû Bekr (ö. 634), Hz. Ömer (ö. 643), Hz. Osman (ö. 655). Hz. Ali (ö. 660), Hz. Abdurrahman b. Avf (ö. 652), Hz. Ebû Ubeyde b. el-Cerrâh (ö. 639), Hz. Talha b. Ubeydullah (ö. 656), Hz. Zubeyr b. Avvam (ö. 656), Hz. Sa'd b. Ebi Vakkâs (ö. 674), Hz. Said b. Zeyd (ö. 671). Radiyallahü anhüm ecmain.

Dünyayı düzeltmek için

Adam, bir haftanın yorgunluğundan sonra, pazar sabahı kalktığında keyifle eline gazetesini aldı ve bütün gün miskinlik yapıp evde oturacağını hayal ediyordu. Tam bunları düşünürken oğlu koşarak geldi ve parka ne zaman gideceklerini sordu. Baba, oğluna söz vermişti; bu hafta sonu parka götürecekti onu; ama hiç dışarıya çıkmak istemediğinden bir bahane uydurması gerekiyordu. Sonra gazetenin promosyon olarak dağıttığı dünya haritası gözüne ilişti. Önce dünya haritasını küçük parçalara ayırdı ve oğluna uzattı: "Eğer bu haritayı düzeltebilirsen seni parka götüreceğim!" dedi. Sonra düşündü: "Oh be, kurtuldum! En iyi coğrafya profesörünü bile getirsen bu haritayı akşama kadar düzeltemez!"

Aradan on dakika geçtikten sonra oğlu babasının yanına koşarak geldi: "Babacığım, haritayı düzelttim. Artık parka gidebiliriz!" dedi. Adam önce inanamadı ve görmek istedi. Gördüğünde de hayretler içindeydi ve oğluna bunu nasıl yaptığını sordu. Çocuk şu ibretlik açıklamayı yaptı: "Bana verdiğin haritanın arkasında bir insan resmi vardı. İnsanı düzelttiğim zaman dünya kendiliğinden düzelmişti!"

İmanımızı nefsimiz ve şeytanın hilelerine kaptırmadan muhafaza etmek en büyük hedefimiz olmalı. Bunu yapabilmek irademizi asıl irade sahibinin yolunda kullanmaktan geçiyor.

ALİ DEMİREL

Dünya imtihanını kazanmak zorundayız

Malum olduğu üzere hepimiz bu dünyada misafiriz. Her gelen ömrünü tamamlıyor ve öte dünyaya göçüp gidiyor. Her ne kadar dünya hanında misafir de olsak Rabb'imiz yanlış yollara girmememiz için de bizlere içimizden elçiler göndermiş. Elbette ki, bu elçileri gönderen Rabb'imizin bizden istediği bir takım şeyler olmalı.

Nasıl ki bizler, ihsan ve iyilikte bulunduğumuz insanlardan teşekkür ve hürmet bekleriz; aynen bunun gibi bizi sayısız nimetleriyle donatan, zehirli bir böcekten bize bal yediren, kupkuru, akılsız, şuursuz bir topraktan tarif edemeyeceğimiz leziz nimetlerle bize iltifat eden, dünyayı bize bir ev, güneşi o evimize bir soba yapan, Ay'ı geceleyin bir lamba ve semayı da tavan yapan, çeşitli duygularla beynimizde bir üniversite kurup fakültelerimizi çalıştıran, her an içimize oksijen katıp havalandıran ve onu orada karbondioksit haline getiren, vücudumuzun ısısını temin eden, dünyamız gibi daha nice küreleri tesbih taneleri gibi feza boşluğunda kudret elinde çeviren Allah (cc), elbette hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı halde bu nimetlerine karşılık bizden birtakım teşekkürler isteyecektir. İşte bu teşekkürlerin adına "Allah'a kulluk" denmektedir. Rabb'imiz yapacağımız bu kulluk ve teşekkürün mahiyetini, yolunu, yordamını sevgilisi ve elçisi Hz. Muhammed (sas) vasıtasıyla bizlere ifade etmiştir. O'na (cc) ne kadar şükretsek azdır.

Bize sunulan nimetlerin hesabını vereceğiz

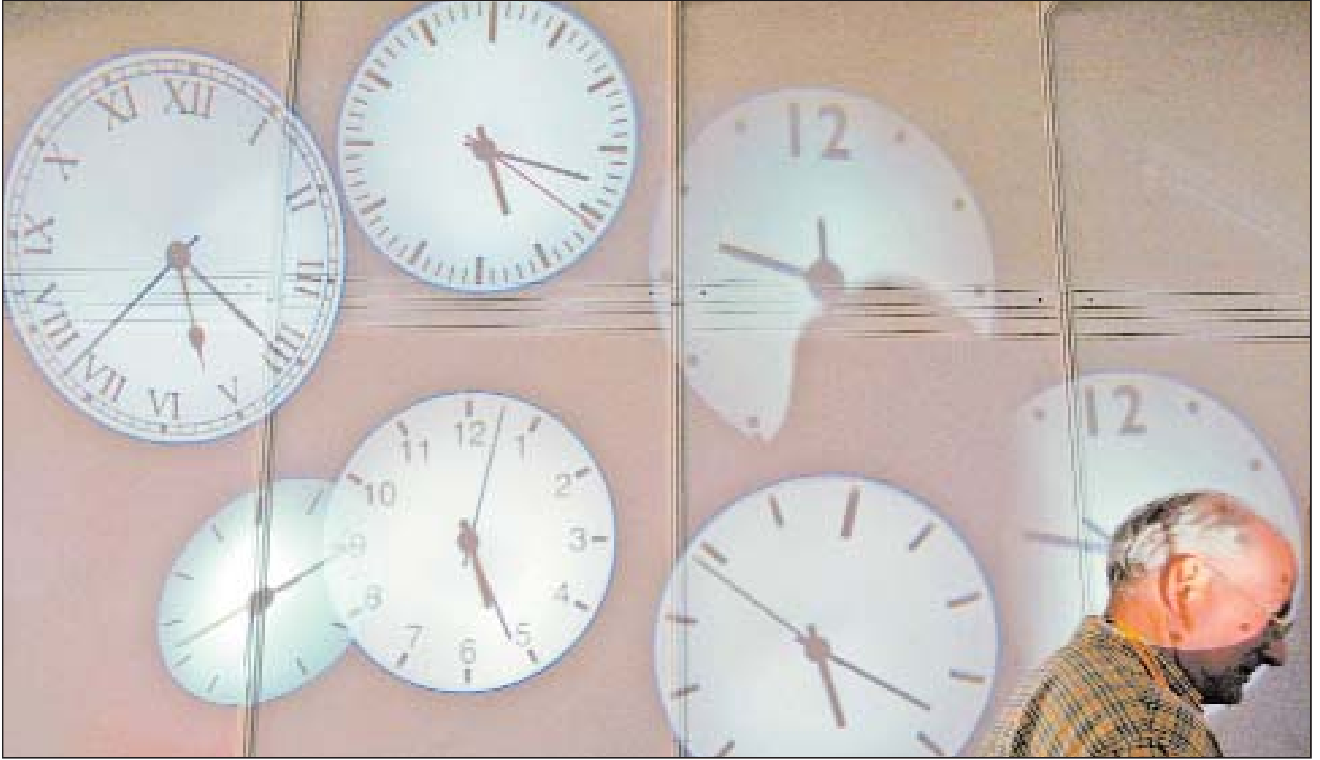
Bu sebeple dünyadaki işlerimizi, ahirette attığımız her adımdan ve aldığımız her nefesten hesap verme şuuruyla yapmak ve burada yediğimiz nimetlerin orada burnumuzdan gelmemesi gayesine matuf olarak ayarlamamız gerekiyor. İşte bu iki noktaya parmak basan Kur'an-ı Kerim, "Dünyadan nasibini unutma." (Kasas, 28/77) diyerek insana dünyasını mamur etmeyi tavsiye ederken:

"Bizim sizi boşuna yarattığımızı, bizim huzurumuza dönüp hesap vermeyeceğinizi mi sandınız?" (Mü'minun, 23/105) demek suretiyle de ahiret hayatının esas olduğunu, dünya yüzünden ahireti kaybetmemenin en birinci vazife olduğunu ihtar ediyor.

Bu yolu Allah (cc) insana emretmiş, Peygamber'imiz (sas) bu ayeti birinci örnek olarak tatbik eylemiş, arkasından onun ashabı ve sair varisleri bunları ihya ederek bize tavsiye ile öbür aleme gitmişlerdir.

Evet dünyaya Allah'ın geçici bir memuru sıfatıyla gönderilen her insanın burada bir misafir ve fani olduğu ve mahiyetinin ebedi bir hayata müteveccih bulunduğu katiyyen tahakkuk etmiştir. Zira kimse ölmeyi istemez. İşte en mühim arzumuz olan bu ölmeme, ebedi kalma duamızı Rabb'imiz kabul buyurmuş ve bizim için Cennet'i yaratmıştır. Ancak Allah, oraya layık edep ve hayayı burada talim etmek gerektiğinden bizleri imtihana tabi tutmuştur. İmtihan da öyle bir imtihandır ki meşakkatsizdir, sorusu belli, zamanı belli, neticesi bellidir. Mesela, abdest alıp namaz kılmak, bir tarih kitabını ezberleyip imtihana girmeden daha mı zordur? Senede bir ay oruç tutmak, zihinleri durduran cebirden, geometriden daha mı zordur? Hırsızlık yapmamak zor bir şey midir? Ölçü ve tartıda hile yapmamak bir biyoloji kitabını ezberleyip imtihana girmek kadar zor mudur? Zina yapmanın insanlıkla irtibatı nedir? Altmış senelik bir hayat için gece-gündüz çalışıp gayret gösteren insanı, dünyevi imtihanlardan çok daha kolay olan bir imtihanı kazanmak için gayretten alıkoyan hangi geçerli ve mantıklı bir mazeret gösterilebilir?

Ömür terazisi boş durmuyor. Bir kum saati gibi her ânımız geri gelmemek üzere bizi terkediyor.

FOTOĞRAF: REUTERS

Geçerli bir mazeretimiz yok!

Mazeret olarak dünya malını göstersek; zengin peygamber ve evliyalar da insandı. Ahiretini ihmal etmeyen zenginler saymakla bitmez. 'Şeytan' diyecek olursak; hür irademiz karşımıza çıkacaktır. Şeytan sadece bir davet edicidir. Kimseyi cebretmeye salahiyetli değildir. Zira şeytan, "Bana ömür ver, kıyamete kadar kullarını sana ibadetten alıkoyayım." dediği zaman şu ilahî cevapla karşılaşıyor:

"Benim gerçek kullarıma senin asla bir hakimiyetin olamayacaktır. Rabb'inin onları koruyucu olması yeter de artar!" (İsra, 17/61-65)

Mesele dönüp dolaşıp iradelerimizde düğümleniyor. Bu düğümü çözmek bize düşüyor. İnşallah iradelerimizin hakkını verip, bu dünya imtihanını başarıyla geçerek cenneti kazanacağız.

Salih Yusufoğlu
s.yusufoğlu@zaman.com.tr

Mektup adresi: Ailem Dergisi (Salih Yusufoğlu) Çobançeşme Mh. Kalender Sk. No: 21 34196 Y.Bosna/İST.

Gelininize 'kızım' kayınvalidenize de 'annem' diyor musunuz?

Başlıktaki ifadeleri hemen her gelin ve kayınvalide birbirlerine söylüyordur. Fakat bunu içten, samimi olarak ifade eden ve samimiyetini davranışlarına yansıtan gelin ve kayınvalide ne kadardır? Peki gelin ve kayınvalide birbirlerine nasıl davranmalı? Bu konuda kolayca uygulanabilecek maddeler çıkardık. Buyrun beraber okumaya ve uygulamaya...

Gelinler nasıl davranmalı?

- Kayınvalidenizi anneniz gibi görün. Annenizle tartıştıktan sonra nasıl onun gönlünü alıyorsanız, kayınvalidenize de öyle davranın.
- Onun olumsuz söz ve davranışlarını görmemeye, iyiliklerini ise övmeye çalışın.
- Kayınvalidenize, sevginizi göstermek için, onu sık sık kucaklayın, öpün. Onun güzel davranışlarını eşinize, çevrenize anlatın.
- Kendinizin de bir gün kayınvalide olacağınızı unutmayın.
- Aradaki nesil farkını düşünerek anlaşmazlıkları hoşgörüyle savuşturmaya çalışın.
- Kayınvalidenizin bayramlarda, kandillerde, özel günlerde ziyaret ederek veya arayarak gönlünü alın.
- Kocanızın, anne ve babasını sık sık görmesinden rahatsız olmayın. Düşünün ki, siz de annenizi görmenizden mutlu olursunuz.
- Anlaşmazlıkların büyüdüğü zamanlarda sakinleşmek için beraber olduğunuz odadan ayrılın, daha sonra onun gönlünü alın.
- Kayınvalidelerinizin evinizde bir bereket vesilesi olduğunu kesinlikle aklınızdan çıkarmayın.
- Kayınvalidenizin bir çocuk gibi şefkat beklediğini de unutmayın.

Kayınvalideler nasıl davranmalı?

- Gelininizi kızınız gibi görün ve kendinizin de bir zamanlar gelin olduğunuzu, yaşadığınız sıkıntıları hatırlayın.
- Gelininizin, bir çocuk gibi size naz yaptığını düşünerek, ona sarılın, başını okşayın ve onu öpün.
- Gelininize hatalarını, eksiklerini onu kırmadan söylemeye gayret edin. Güzel yönlerini ise çocuğunuza ve çevrenize anlatın.
- Gelininizin yaptığı her şeye müdahale etmemeye çalışın, bazen sizin istediklerinizi yapmasa da onu hoşgörün.
- Kızınızın sizinle görüşmesinden nasıl mutlu oluyorsanız, gelininizin de akrabalarıyla görüşmesinden rahatsız olmayın.
- Gelininizin evinizde çocuğunuzun ve sizin hizmetinizi gördüğünü düşünerek, onun size Allah'ın bir nimeti olduğunu hatırlayın.
- Siz, gelininizle ne kadar mutlu olursanız, çocuğunuzun da yuvasının o kadar huzurlu ve bereketli bir yuva olacağını aklınızdan çıkarmayın.

'Bir teklif' köşesinde hediye kitap kazananlar

Aliye Cere Arslan Denizli, Seyda Turhan Aksaray, Mehmet Yıldırım Aliağa-İzmir, M.E. Aydın, Z. Özyazıcı İstanbul, Ümmühan Canan Gebze/Kocaeli, Ebru Nemli İstanbul, Özgül Özdemir Konya, Ülkü Balcı İstanbul, N. Erikçi Denizli, Raziye Ocak Nevşehir, Fatma Çelik Hamburg/Almanya, Demet Karataş Hollanda, Vildan Yasa Sakarya, Binnaz Köfteci Adana,Ravza Arslan Denizli, Ş. B. İzmir, Rukiye Akbal Adana, Esma Şahin Adana, Feray Öncel Gaziantep, Fatma Çelik İstanbul, N. Durmuş Veghel Hollanda, Betül Narin Balıkesir, Hilal-Rukiye Keskin Adapazarı, H. Gümüş Ankara, İclal Durdu (Yeliz Çiftçi) Van, Rukiye Özel Burdur, Özlem Karademir İstanbul, M. Gökmen Samsun, Yasemin Araz Lyon Fransa, Aliye Arslan Muğla, Saniye Özen Ankara, Şeyma Kayapalı Ankara, Durmuş Gültekin Mersin, H. Frickenhausen Almanya, Sıddiye Al İstanbul, İshak Dayan Ordu, Adnan Doğru İzmir, Şengül Gökmen İzmir, Nadiye Alıcı Offenburg Almanya, Hatice Gürbüz Ankara, Betül Nur Evren Eskişehir, Makbule Durusu Gaziantep, N.Y. Adana, Elif Yıldırım İstanbul, Ayşe Balcı İstanbul, Rumuz: Nur, Bartın

ÖNEMLİ NOT: Gelin ve kayınvalide konusuyla ilgili mektuplarınızı bekliyoruz.

Tövbe, kulun, yaptığı yanlışlıkların farkına vararak bundan dönmesi, bozulan manevi hayatını yeniden düzene sokmasıdır. Tövbenin işareti kişinin kalbindeki pişmanlık duygusudur.

■ OSMAN KARYAĞDI

Günah bir bozulma tövbe ise tamirattır

Günah, kişinin inandıkları ile yaptıklarının çelişmesi ve çatışmasıdır. Mesela bir insan Allah'a ve O'nun gönderdiği peygamber ve kitapların doğru olduğuna inandığı halde Kur'an ve hadislerde anlatılan hususların aksini yaparsa günah işlemiş olur. Kur'an'da çok net olarak içkiye yaklaşılmaması emredilir. Bir insan Kur'an'ın bu açık ve net yasağını yaparsa günahkar olur. Günaha bir başka tarifle, Allah'ın emirlerini yapmama ve yasakladığı şeyleri yapma da diyebiliriz.

İnsanı, Allah yaratmıştır. Bundan dolayı, onun bütün tavırlarının sınırlarını en iyi koyacak olan da yine O'dur. O'nun bizden yapmamızı istedikleri ile yapmamamızı istedikleri hususları dikkatli bir şekilde gözden geçirince bunların çok yerinde şeyler olduğu görülür. İşte, bu asıl yaratılışın dışına çıkmak olan günah, bir iç çöküntü, bir terslik ve fıtratla zıtlaşmadır. Günaha giren, kendini, vicdânî azaplara ve kalbî sıkıntılara bırakmış, bütün rûhî meleke ve kabiliyetlerini şeytana teslim etmiş bir kimsedir. Bir de o günahı işlemeye devam ederse, bütün bütün ipi elden kaçırır ve artık onun ne iradesi, ne günaha karşı direnci, ne de kendini yenilemeye mecâli kalır.

Allah Rasulü (sas), müminleri günaha karşı uyarmış, Allah'ın emir ve yasaklarına dikkat etmelerini istemiştir. Günahlara dikkat çeken bazı ayet ve hadisler, bir kısım günahların diğerlerine nazaran daha büyük olduğunu bildirmiştir. Kur'an'da "Eğer size yasaklanan günahların büyüklerinden kaçınırsanız, sizin öbür küçük günahlarınızı örtüp affederiz ve sizi değerli bir mevkiye yerleştiririz." (Nisa, 4/31) buyurulurken Peygamberimiz de bazı hadis-i şeriflerde büyük günahları saymıştır. Büyük günah ifadesi âyet ve hadislerde "kebâir" kelimesiyle kullanılmış, büyük günahları anlatan "El-kebâir" adı altında değişik kitaplar yazılmıştır.

Tövbe bir iç onarımdır

Allah'a şirk koşmak, sihir yapmak, insan öldürmek, yetim malını yemek, zina yapmak, savaşta arkadaşlarını bırakıp savaş alanından kaçmak, namuslu insanlara zina iftirasında bulunmak, anne babaya isyan etmek.. gibi bazı davranışlar büyük günah sayılmıştır.

Tabii büyük günah deyince akla hemen küçük günah geliyor. Büyük günahları saymak mümkünken, küçük günahları saymak imkansızdır. Çünkü hangisine baksak öyle pek de küçük görünmüyorlar. En kolay yoldan büyük günahların dışındakilere küçük günahlar diyebiliriz. Allah Rasulü (sas) büyük günahları saymış, Hz. Ömer de "Tövbe edildiği, büyük olduğu bilindiği müddetçe büyük günah yoktur. Israr edilirse de küçük günah olmaz, bunlar büyür." demiştir. Çünkü bir insan günaha düştüğünü bilirse tövbeye koşar ve günahından hemen sıyrılır. Bu söz, tövbe istiğfar edildikten sonra büyük günahların affedildiği anlamına gelir. Aynı şekilde küçük kabul edilen günahlar dikkat edilmeksizin ısrarla işlenmeye devam edilirse onlar artık küçük günah olmayacak, büyük günahlar sırasına geçecektir. Keçiyi uçurumdan yuvarlayan bir parça ottur. Az daha, az daha derken uçuruma gider.

İnsanlar günaha girmekle bir deformasyon yaşarlar. Günahtan sonra kendini yenileme ve bir iç onarıma tövbe diyoruz. Tövbe aynı zamanda günah duygusu, nefis ve şeytanla hesaplaşmayı ifade eder. Nefsin, hayatı sorumsuzca sevk ve idâresine karşı, benlik ve iradenin, yüce dağlar gibi, günahın karşısına dikilip ona geçit vermemesidir tövbe.

Tövbe kulun, yaptığı yanlışın farkına vararak bu yanlıştan dönmesi, bozulan manevi hayatını yeniden düzene sokmasıdır. İnsanın nefsi ve günah duygusuyla mücadelesinde tövbe önemli bir yer işgal eder.

Tövbenin herhangi bir şartı var mıdır?

İnsanın işlediği bütün günahlardan tövbe etmesi gerekir. Bir günaha hakkıyla tövbe edilebilmesi için bazı şartlar vardır. Yapılacak tövbenin günahın cinsinden olması elzemdir. Mesela, insanların kafasına yanlış fikirler sokan birisinin "Pişmanım, affet Allah'ım" demesinin pek bir anlamı yoktur. Böyle bir kişi kafalara soktuğu şüpheleri giderme adına yapabileceği bütün şeyleri yapmalıdır. Yine yaptığı bir gıybetle iki insanın arasını açan kişinin tövbesinin işe yaraması yaptığı hatayı gidermesiyle doğrudan ilgilidir.

1. İşlenen günahı bütünüyle terk etmemiz zaruridir.
2. Yapılan günaha kalpten pişman olmadan tövbe olmaz.
3. Aynı günahı yeniden yapmamaya, aynı hatayı bir daha işlememeye kesin karar vermemiz ve ona göre davranmamız lazımdır.
4. Eğer, işlenen günah Allah haklarına ait değil de kul hakkını ilgilendiriyorsa hakkı geçen kimseden helallik alınması ve zayi edilen hakkın tazmin edilmesi tövbe için olmazsa olmazlardandır.
5. Hata ve inhiraflarla ruhta meydana gelen boşlukları ibadet ü tâatle doldurmalı ve hayatımızda maneviyat adına boşluk bırakmamalıyız.

FOTOĞRAF: İSA ŞİMŞEK

Ne zamana kadar tövbe?

Peygamberimiz, bir insanın canı boğazına gelmedikçe tövbesinin kabul olacağını söyler, yeter ki şartlarını uygun tam bir tövbe etmiş olsun. Kişi ölüm meleğiyle karşılaşacağı ana kadar tövbe edebilir. Burada unutulmaması gereken husus ölüm meleğiyle ne zaman karşılaşacağımızın belli olmamasıdır. Her an ölüm kapımızdaysa bizim de ölümle başlayan "büyük buluşma"ya hazır olmamız lazımdır. İnsanda en az misafir olması gereken şey günahtır. Günahı sağlam bir tövbeyle hemen uğurlamamız veya daha yerinde bir ifadeyle def etmemiz gerekiyor.

Tövbe edecek insana şeytan ve onun içimizdeki işbirlikçisi nefis musallat olur. Şeytan insana günahını itiraf ettirmek istemez. Çünkü itirafta büyük bir güç vardır ve tövbenin ilk adımı da suçu itiraftır. Hz. Adem yaptığı yanlışlığı kabul edince tövbe edebilmiş, şeytan yaptığında da bir yanlışlık olduğunu itiraf edemeyince kaybedenlerden olmuştur.

Nasıl tövbe ederiz?

Tövbede asıl olan kişinin yaptığı hatadan dolayı içinde bir burkuntu ve pişmanlık duymasıdır. Bizim dinimizde insanın tövbe etmesi için birisine danışması, belli ritüelleri yapması, bir yere para vermesi gibi şartlar yoktur. Kusurunu anlayan insan yukarıda da anlatıldığı gibi işlemiş olduğu günahtan dolayı pişmanlık duyar, bir daha ona dönmemek için kesin karar verir, kul hakkı varsa bunu yerine iletir ve Allah'tan af diler.

Bunun yanında kişi, günlük hayatında bilerek veya bilmeyerek yapması muhtemel yanlışlıklardan dolayı sık sık istiğfar etmelidir. Bunun için Allah Rasulü'nden rivayet edilen, "Estağfirullahe'llezî lâ ilâhe illâ hüve'l-hayyü'l-kayyûme ve etûbü ileyh: Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan, Hayy ve Kayyûm olan Allah'tan af diler, O'na tövbe ederim" cümlesi ve seyyidü'l-istiğfar duası okunabilir. Seyyidü'l-istiğfar duası şu şekildedir: "Allahümme ente rabbî lâ İlâhe illâ ente, halektenî ve ene abdüke ve ene alâ ahdike ve va'dike mesteta'tu. Eûzü bike min şerri mâ sana'tü, ebûü leke bi ni'metike aleyye ve ebûü leke bi zenbî, fağfirlî, fe innehû lâ yağfiruz-zünûbe illa ente: Allah'ım, Sen, benim Rabbimsin; Senden başka ilâh yoktur. Beni Sen yarattın; ben, Senin kulunum ve gücüm yettiğince Sana olan ahdime ve vaadime bağlıyım. İşlediğim kötülüklerin şerrinden Sana sığınırım. Üzerimdeki nimetlerini itiraf eder; günahlarımı da ikrar ederim. Beni bağışla. Zira günahları bağışlayan ancak Sensin."

Yasemin Yalçın Aktosun
Danışman Psikolog y.aktosun@zaman.com.tr

Kayınvalideler!

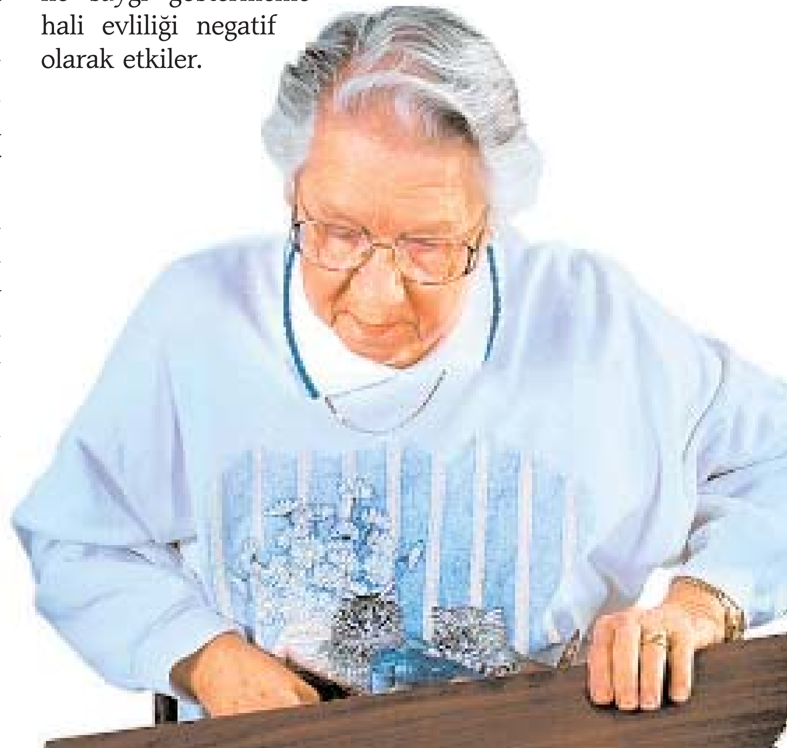
Çocuğunuzun evlilik hayatına müdahale etmeyin

Her kayınvalide aynı zamanda bir annedir. Bazı anneler kayınvalide rollerinden ziyade annelik rollerinin gereği olan içgüdüleri ile yaklaşıp çocukları için iyiyi yapmak isterken hatalar yapabiliyor. Hatta çocuklarının aile huzurunu "zedeleyebiliyorlar". "Aman çocuğum üzülmesin" veya "O ne anlar, benim ona öğretmem lazım!" gibi gerekçelerle müdahalelerin yapıldığı görülüyor. Yani meselenin özünde annelerin çocuklarının evli olduğunu, bir yuvalarının olduğunu ve büyüdüklerini kabul edememeleri yatıyor. Yapılan müdahaleler, evlilik yaşantılarının sağlam zemin ile kurulmasını engeller. Daha doğrusu özerk bir ailenin oluşumunu engeller. Çünkü ortada büyüklerden bağımsız bir aile varmış gibi görünse bile aslında içten içe kayınvalideye bağlı ve onun onayı ile hareket eden ailelerin varolduğu görülür. Bu durum hem kız anneleri ve hem de erkek anneleri içinde geçerlidir.

Hanımların annelerinin en büyük kaygıları "kızım ezilmesin, el üstünde tutulsun "olurken; erkek anneleri ise "evlatlarını 'başka' bir hanıma kaptırma korkusu yaşarlar. Bu yüzden kadınların anneleri kızlarına birtakım önerilerde bulunurlar. Fakat bu öneriler verilirken ev içi ortam ve ev içi psikoloji gözden kaçabilir. Öneri mantıklı görülse bile o aile için sakınca doğurabilir. Erkek annelerinin yaşadığı korku ise aslında bilinç altına gizlenmiş bir korkudur. Bu duygular kayınvalideleri hatalı davranışlara yöneltebilir."Sakın yüz verme, tartıştığınız zaman şöyle davran" tarzı öneriler veya "kim dedi? ne oldu? Bir yere mi gideceksiniz?" Tarzı merak içerikli sorular sıklıkla aktarıldığı takdirde evli çiftin bağımsız hareketleri engellenmiş demektir.

Bunun dışında bir kayınvalidenin gelinini veya damadını, onların gıyabında kendi çocuğuna negatif anlatması hem adab-ı muaşerete, hem inançlara aykırıdır. Bir anne çocuğunu seviyorsa onun mutluluğunu istemelidir. Ve bu mutluluğu kurmuş olduğu yeni ailesi ile yaşaması için elinden geleni yapmalıdır. Aile kendi içinde birtakım mahremiyetleri olması gereken ve bir kavramdır. Bu mahremiyetler dışında elbetteki büyüklere danışmak, zaman zaman onlarla hareket etmek güzel ve istifadelidir. Ama büyüklerin hususiyle kayınvalidelerin, aile içi olayda etkin olma gayreti, aile içindeki bireylerin fikirlerine saygı göstermeme hali evliliği negatif olarak etkiler.

Kayınvalidelerin yaptığı müdahaleler iyi niyetli olsa da her zaman faydalı olmayabilir.

...en iyi kek sizinki olacak...

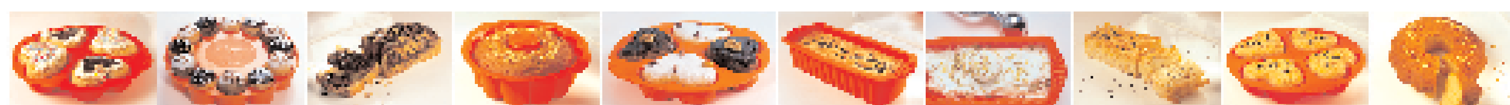
Çünkü;

- %100 sıvı silikon, katkı maddesi içermeyen,
- Sıcakta erimeyen, soğukta donmayan,
- Yağ gerektirmeyen, yiyeceklerinizi yapıştırmayan,
- Temizlerken deterjana ihtiyaç duymayan,
- Kanserojen madde içermeyen, son derece sağlıklı,
- -25°C ile 220°C arasında güvenle kullanılabilen;

Silikon Kek Kalıpları Soft Bowl ile artık Türkiye'de!

SoftBowl®
SILICONE CAKE FORM

FIRIN, MİKRODALGA FIRIN, BUZDOLABI VE DERİN DONDURUCU İÇİN TASARLANMIŞTIR.

2e FORM

işli grup

www.softbowl.com

34030 Bayrampaşa - İstanbul. Tel: +90 212 567 90 53 Fax: +90 212 612 71 95 info@2eform.com

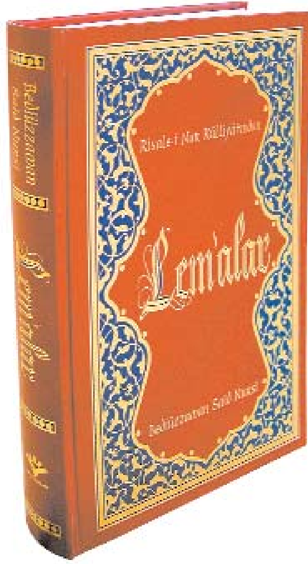
Lem'alar'ı okumak artık daha kolay

Bediüzzaman Said Nursi merhumun Risale-i Nur Külliyatı'ndan Lem'alar adlı eseri, Işık Yayınları tarafından altın yaldızlı kapaklı tek cilt olarak basıldı. Kâğıt ve baskı kalitesi de en üst düzeyde tutulan eserde, metnin daha kolay anlaşılması, daha rahat okunması için ne gerekiyorsa yapılmış.

Asıl metnin ve metne ait hâşiyelerin altında, ilave bazı notlarla bilgiler verilmiş. Âyet, hadis, dua, şiir gibi metinlerin Türkçe mealleri ve kaynakları aynı sayfada yer alan dipnotlarla verilmiş.

Bir ayet veya hadis metni olmamakla birlikte, doğrudan ya da dolaylı olarak ayet ve hadisleri çağrıştıran ifadeler için bile dipnotlar düşülmüş. Metinde sadeleştirme yapılmadığından, anlamayı kolaylaştırmak için her sayfanın altına sözlük ilave edilmiş. Böylece, bilinmeyen kavram ve kelimelerin anlamları, en kolay ulaşılabilecek yer olan sayfanın hemen altında verilmiş. Ayrıca, karışıklık olmaması için kelimenin bütün anlamlarının verilmesi yerine, sadece o sayfadaki anlamıyla yetinilmiş.

Eserde geçen şahıslar hakkında eserin sonunda tanıtıcı bilgi bulunuyor. Ayrıca metinde bir yıldız işareti konularak bu şahıslara dikkat çekilmiş. Cilt sonunda, ayet ve hadislerin eserin nerelerinde geçtiğine dair bir indekse yer verilirken dipnotlarda belirtilen kaynak eserlerin bilgisini ihtiva eden bir bibliyografya da konulmuş.

Lem'alar
Bediüzzaman
Said Nursi
Işık Yay.
Tel: 0(216)
318 60 11

Marmara Kahvesi'nin hikayesi

Gazetemiz yazarı Mehmet Niyazi Özdemir, Dahiler ve Deliler romanında İstanbul'un kültür ve fikir hayatında önemli bir yeri olan tarihî Marmara Kahvesi ve müdavimlerini anlatıyor. Roman, Marmara Kahvesi müdavimi belli başlı kişiler etrafında kurgulanmış. Çoğu gerçek mekanlarına göçmüş, rahmet-i Rahman'a kavuşmuş isimler arasında kimler yok ki: Prof. Mükrimin Halil Yinanç, Prof. Erol Güngör, Sezai Karakoç, Münir Özkul'un dayısı Prof. İzzettin Şadan, Hilmi Oflaz, Mehmet Niyazi, şair Sedat Umran, Prof. Muharrem Ergin, Prof. İbrahim Kafesoğlu, tarihçi Ziya Nur Aksun, Dündar Taşer, romancı Üstün İnanç, Necip Fazıl, Nihal Atsız, Osman Yüksel Serdengeçti ve Cerrahi şeyhi Muzaffer Ozak. Dahiler ve Deliler'in içiçe yaşadığı Marmara Kahvesi ise artık yok.

Dâhiler
ve Deliler
Mehmed Niyazi
Ötüken Yay.
Tel: 0(212) 251 03 50

Yazan: Arina Svetlova
Tercüme: Ayjan Esenkanova,
Gülseren Yükseleroğlu

Müslüman olan
genç bir Ortodoks kızın
kendi kaleminden hikayesi

Hz. İsa ve Meryem'le ilgili ayetlere çarpıldım

Dünyadaki en büyük trajedi hangisidir? En acıklı biten hayatı kim yaşadı yeryüzünde? Kim ne derse desin bence en büyük trajediyi Tolstoy yaşadı. Ne hazin sondur onunkisi, ne kadar yürek parçalayıcı. Üç-beş satırla tanıtıldığı cümlelerde genellikle şunlar sıralıdır. "Tolstoy'un kendisini tanıma ve Allah'a ulaşma çabası bütün bir ömrüne tekabül eder. Ömrü boyunca anlaşılamamıştır. Onu anlamayanlar güruhuna karısı ve en yakınları da dahildir. Ömrü boyunca bir arayışın pençesinde kıvranmış bu adam sonunda 82 yaşında iken yağışlı bir gecede evden kaçtı ve yolda hastalandı. 7 Kasım 1910'da mütevazı bir tren istasyonunda yolculuğunun ilk durağı olan İstanbul'a hareket etmek üzereyken hayata gözlerini yumdu." Nereye gidiyordu Sultanahmet'e mi, Eyüpsultan'a mı? İçindeki boşluktan mı kaçıyordu? Yoksa en temiz tevhid inancının parlattığı alınların indiği bir secde menzilinde aradığı Rab ile buluşmaya mı gidiyordu? Ah ne hazin bir sondur onunkisi. "Tatmayan bilmez." demişler, o talihsiz dâhîyi ancak ben bilirim.

Gizlice vaftiz edildim

İnancı güçlü olmayan bir baba ile sade bir Ortodoks annenin çocuğu olarak Ukrayna'da dünyaya geldim. Babam beni köy kilisesinde gizlice vaftiz etmiş. Komünizmin bütün yasaklarına rağmen annemden gelen "tek tanrı" inanışı ile büyüdüm. Paskalyayı seviyordum. Elimden geldikçe paskalyadan evvelindeki kırk gün süren perhizi (oruç) tutmaya çalışıyordum. Paskalyadan önceki "Temiz Perşembe"yi ailecek heyecan içinde beklerdik. "Ben kimim, neciyim, nereden geldim?" bunların bir anlamı yoktu benim için o zamanlar. Yalnızca iyi bir üniversite okumak suretiyle iyi bir geleceğe hazırlanmak vardı, o kadar. Oldukça parlak bir öğrencilikten sonra ülkenin en iyi üniversitesinde öğrenim dili İngilizce olan işletme fakültesini okudum. Yirmi yaşına gelinceye kadar hayat oldukça güzel geçmişti. Artık cevapsız soruların cenderesine düşmüştüm. Bir çekirge sürüsü gibi binlerce soru üşüştü beynime. Tanrı, İsa, insan, dünya, hayat, ölüm, cennet cehennem sonsuzluk... Tesadüf, tabiat, yaşam, ölüm... Sonra yokluk, ebedi yokluk. Bütün bu düşünceler bir sülük olup beyin zarımı emiyor; ama ben onlara bir cevap bulamıyordum. Kendimi karanlık bir odada yapayalnız hissediyordum. Kurtulmak için ne zaman bir hamle yapsam her seferinde dipsiz bir boşluğa yuvarlanıyordum. Ve bu boşluktan helezonlar çize çize düşüyordum. Ne bir ışık vardı ne de tutunacağım bir dal. Hepsinden beteri ruhumun çığlıklarını hiçbir kulağa işittiremiyordum. (Oysa o çığlıkları duysalardı aslanların, ödleri kopardı.) Etrafımdaki hiç kimse beni anlamıyordu. Dolayısıyla yardım edemiyorlardı. Bu bir yana "gençsin başarılısın ye, iç, gez-dolaş, bırak kendini bu kadar yıpratmayı." deyip kızıyorlardı. Sanki bunları istemiyormuşum gibi. Hayatı bana zehir eden düşüncelerden kurtulmak için akıl oyunlarından, deli saçmalıklarına varıncaya kadar her yolu denememişim sanki. Olmuyordu ama, olmuyordu işte. Yaptığım her şey bir pansumandan öteye geçmiyordu. O zamanlar benim için en mesut anlar, düşünmemeyi becerebildiğim anlardı. Bu anlar geçtiğinde ise geriye yine boşluk yine karanlık ve yine sop soğuk bir yalnızlık kalıyordu... Bitkin gündüzleri ve uykusuz geceleriyle tam beş sene bu azabın kucağında çırpındım durdum. Hastahane hastahane dolaşmalar psikologdan psikologa koşmalar... Ama bir netice yoktu. Bütün bu girdapta tek tesellim anneciğimden aldığım inancımdı. Acılar da sevinçler de Tanrı'dandı. Uykusuz gecelerim boyunca beni bu durumdan kurtarması için hep O'na yalvardım durdum. Sonunda çareyi başka bir ülkeye gitmekte bulacağıma inanarak evimden ayrıldım. Daha doğrusu içine düştüğüm karanlıktan kaçtım Tolstoy gibi.

FOTOĞRAF: AP

FOTOĞRAF: AP

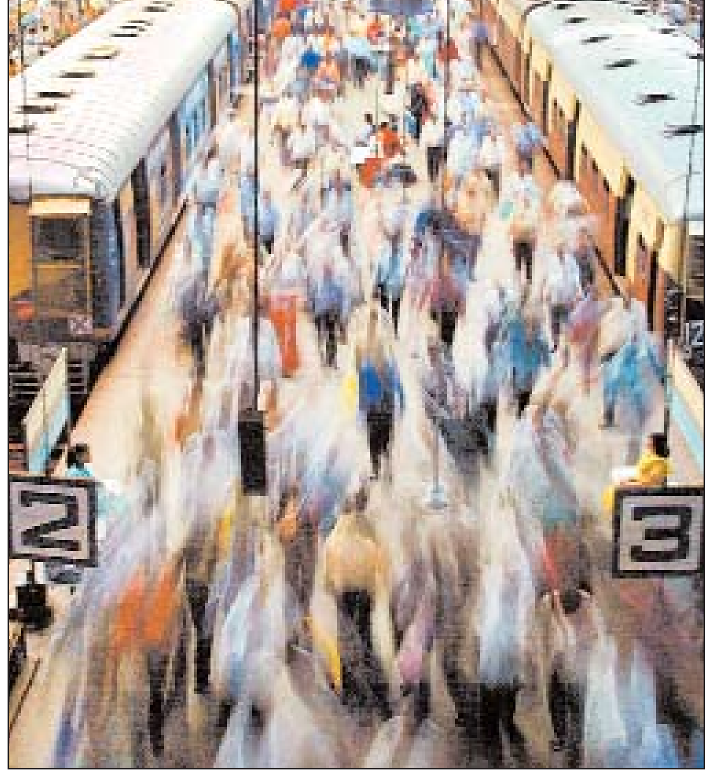
"Yapayalnız. Günler geçiyordu, hiç kimse olmuyordu yanımda. Ne bir arkadaş ne bir telefon ne de bir mektup."

Karanlık benim içimdeymiş

Yüksek lisans yapmak üzere girdiğim imtihanı kazandım ve Avusturya'nın yolunu tuttum. Yeni bir ülke, yeni bir çevre ve yeni insanlar... Karanlık odanın Ukrayna'da kalacağını zannediyordum. Ama olmadı. Bu bir yana, karanlık odam bütün Avusturya'yı içine alacak kadar büyüdü. Şimdi anlıyorum ki karanlık benim içimdeymiş. Bu şekilde değil Avusturya'ya, güneşe bile gitseydim bir tek ışık devşiremezdim. Güneşte bile karanlığa gömülü kalmak ne korkunç, ne tuhaf... Bu hal içerisinde kalabalıklar arasında yalnız, ampuller altında ışıksız ömrümü geçiriyordum. Yeryüzünde 'Tam anlamıyla yalnızlığı sadece biri yaşamıştır' dense; tereddütsüz 'o benim' derim. Aslında pek çok arkadaşım vardı. Ama dar gününde yanında olmadıktan sonra sebebi ne olursa olsun bunaldığın anlarda başını yaslayacağın bir omuz olmadıktan sonra insan binlerin milyonların içinde tek başına kalıyor. Bu anlamda tam anlamıyla yalnızdım. Yapayalnız. Günler geçiyordu, hiç kimse olmuyordu yanımda. Ne bir arkadaş ne bir telefon ne de bir mektup. Bir ben vardım bir de boşluk... Bir ben bir de yalnızlık...

Dua et çocuğum

Dıştan bakıldığında okuluna giden, derslerinde başarılı geleceği parlak biri olarak görülüyordum. Ama içimdeki fırtınalardan kimsenin haberi yoktu. Kendimi oyalamazsam delirebilirim düşüncesiyle kitaplara sarıldım. Coelho, Tolstoy, Turgenyev'i okuyor, Ahmatova'nın şiirlerini ezberliyordum. Sonra, kendim bir şeyler yazıyor, dil öğreniyordum... Çok ciddi bir şekilde İncil okuyor, Tanrı'ya, O'na olan sevgimi kuvvetlendirmesi ve beni doğru yola iletmesi için yalvarıyordum. Yalnızlığımı paylaşmak üzere internetteki Ortodoks sitelerine üye oldum, yazıcım durmadan İncil'den hikayeler yazıyordu. Bir papazla yazışıyordum bir de dinî eserler basan bir matbaa sahibiyle. Bilgilerimi güçlendirmek, beynimi kemiren sorularıma cevap bulmak ve içimi saran yalnızlıktan kurtulmak için bu sitelerin sohbet odalarına giriyor, insanlarla sohbet ediyordum. Ancak bu dinî sohbet odalarında da diğer internet ortamlarındaki tiksindirici konuşmalar bu teşebbüsümden beni hemen vazgeçirdi. Beynimi kemiren sorularımın cevaplarını bulmak niyetiyle kiliseye gidiyor, papazlarla konuşuyordum. Fakat umumiyetle bütün sorularımı, özellikle Tanrı ile alakalı olanlarını nazikçe geri çeviriyor ve sadece, "Dua et, çocuğum!" diyorlardı. Ben de dua ediyordum. Ama İsa'ya değil, Tanrıya. Ve anlamadığım, neden insanların İsa'ya dua ettikleriydi. Dünyayı da İsa'yı da yaratan Tanrı'ydı. Hal böyleyken neden yalnızca Tanrı'ya dua edilmiyordu?

FOTOĞRAF: REUTERS

Ben de istasyondaydım

Ne kitaplarda ne Ortodoks sitelerinin sohbet odalarında ne de kilisede tam olarak aradığımı bulamamıştım. Ve bir gün bir istasyondaydım, Tolstoy gibi. O karanlık odadan nasıl kurtulacağımı bilememenin acziyle, çaresiz öyle kendi halimde bekliyordum. Gözlerim anlamsız bakışlarla istasyonu tararken benim yaşlarımda bir kıza ilişti. Başında beyaz bir eşarp, üzerinde de yine beyaz bir takım vardı. omuzunda bir notebook. "Ne kadar şık ve ne kadar da zarif!" diye geçirdim içimden. O an ne olduysa birden bana döndü, göz göze geldik. Simasında nasıl bir parlaklık vardı öyle... Gözlerinde nasıl bir aydınlık. Gencecik yaşına rağmen bütün muammaları çözmüş bir bilgenin dinginliği vardı yüzünde. Telaşsız, kendinden emin, duruşu mütevazı, bakışları sevgi doluydu. Ya dudağındaki tatlı tebessüm... Tarif edemem. Hayran hayran öylece seyrettim. Utanmasam yanına gidecek tanışacaktım. Ve yalvaracaktım ona "Tanrı aşkına bu huzurlu tavrından bana da biraz ver. Gözlerindeki aydınlıktan da, dudağındaki tebessümden de... ne olur!.. ne olur!.." diyecektim. Fakat biraz sonra bir tren geldi ve onu alıp götürdü. Onun gibi olmak istedim o an. Beyazlar içindeki o zarafet, o dinginlik beni çarpmıştı.

Yeni dostlarım... Benim dostlarım...

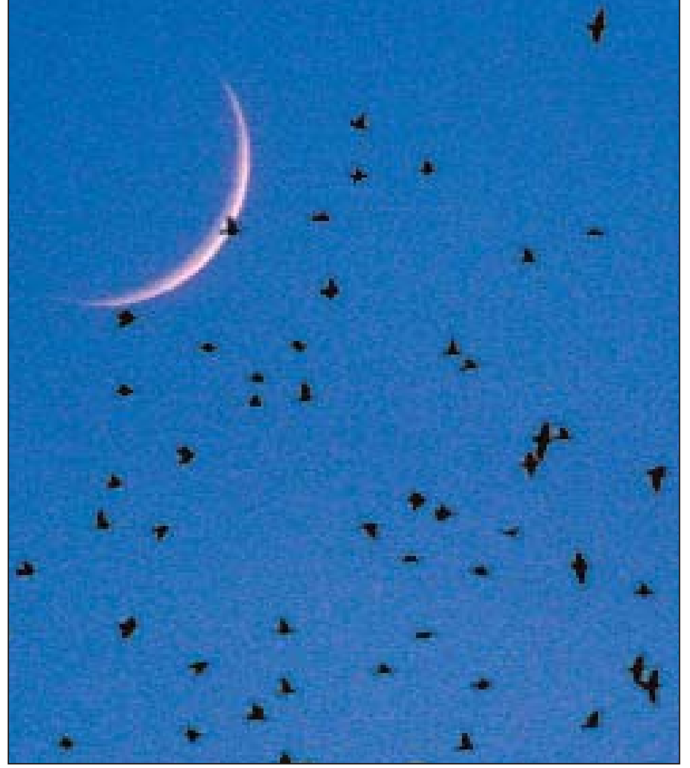
Ruhumda kıvılcımlar saçıp kaybolan o örtülü kızdan sonra onun gibi örtünen kızlardan üniversitede bir hayli arkadaş edindim. Beni Ramazan ayında bir iftara çağırdılar. Gittim. Onlardaki Tanrı'ya olan kuvvetli iman ve O'na (cc) olan samimi ibadetleri çok hoşuma gitmişti. Çünkü ben Tanrı'yı çok seviyordum.

Onların yanında kendimi yabancı hissetmiyordum. Bu bir yana, onların yanındayken çok sevdiğim Tanrı'ya biraz daha yakınlaştığımı hissediyordum. Bana hiç mesafe koymadılar. Kendilerinden biriymişim gibi davrandılar. Hıristiyanlığımdan dolayı ayıplayıcı tek bir bakışa bile maruz kalmadım. Çevremdeki Müslüman kızlarda da erkeklerde de durum böyleydi. Onlarla oturup konuşuyorduk. Bu konuşmalarda bana ille "Müslüman ol!" telkiniyle karşılaşmadım. "Bizde böyle, sizde nasıl?" ifadesi sohbetlerimizin kilit cümlesiydi çoğu zaman. Yalnızca bana bir şeyler anlatmakla kalmıyorlardı. Benden, tuttuğum perhizin (orucun) önemini, dualarımızın ve ikonalarımızın anlamını da soruyorlardı. Ben de bildiğim kadarıyla anlatıyordum. Onların yanında öyle huzurluydum ki anlatamam… Gerçi karanlık odama henüz ışık süzmüyordu; ama olsun, en azından artık yalnız değildim. Artık dostlarım vardı. yeni dostlarım… Gerçek dostlarım.

Allah birdir müteaddit olamaz

Yeni dostlarımla yaptığım sohbetler yepyeni ufuklar açıyordu önümde. "Dünyadaki bütün güller aynıdır. Bütün elmalar, arılar, insanlar aynıdır. Yani aynı fabrikanın malıdırlar, aynı tezgahta dokunmuşlar. Yani yaratanları bir ve tek. O da Allah'tır ve Allah birdir, müteaddit olamaz."

İslam dininin Tanrı, iman ve peygamberler hakkında söylediklerinin hepsini kabul ediyordum. Kur'an'ın İsa (as) hakkındaki ayetleri beni adeta çarpmıştı. Meryem (r.anha) adına bir surenin var olması da beni çok etkilemişti. Zira İncil'de bile Meryem adına bir sure yoktu. Bunun yanında Kur'an'ın Türkiye'de de Endonezya'da da aynı olduğunu, bu insanların aynı anda ibadet edebildiklerini öğrendiğimde de çok şaşırmıştım.

FOTOĞRAF: REUTERS

FOTOĞRAF: REUTERS

"Tanrım bana bir ışık ver!"

Paskalyaya kırk gün kaldığında yani biz Ortodokslar için oruç günleri başladığında bu sefer bütün ciddiyetimle onu tutmaya çalıştım. Maksadım kendisini ne kadar çok sevdiğimi Tanrı'ya göstermek ve ispat etmekti. Bu arada beni doğru yola iletmesi için geceler boyu O'na dua ediyordum. Yeni dostlarımın bana anlattıklarını uzun uzun düşünüyor, söylediklerinin gerçek olup olamayacağına ulaşmaya çalışıyordum. Beynim düşüncelerin arenasına dönmüştü. Fikirler kafamda çarpışırken bir neticeye varamamanın ıstırabıyla kıvranıp duruyordum. Bu minval üzere oruç tutuyor, ağlıyor ağlıyor ve bana bir ışık göstermesi için dua ediyordum. Sonunda çok önemli bir şeyi anladım: Bir tek Yaradan yarattı bu kainatı. Bizi de o yarattı. Bu dünyayı bizim için O donattı. O bizim sahibimizdir. O'na ulaşacak bir yol bulmak da bizim vazifemizdir. Evet bunu anlamıştım; fakat Tanrı'ya giden yol hangisidir? Bugüne kadar devam ede geldiğim inancım mı yoksa İslam mı?

Ah yine sancı, yine gözyaşı, yine ıstırap... ıstırap. Ardından dua... dua... Tanrım bana bir ışık ver. Tanrım beni sevdiğin yola ilet. İslam'ın neredeyse her şeyini kabul ediyordum ama ben bir Hıristiyan'dım. Hatta bazen "Tanrım neden beni bir Müslüman olarak yaratmadın?" diye söylenirdim. Bir gün internetten "chat"leştiğim bir kadına bunu sordum. O da bana bir mesaj gönderdi.

Ve İbrahim gibi.. Ve İsa ve Üzeyir gibi.. Ve Musa ve Harun gibi..

Mesajı okudum. Okuduklarıma inanamadım. Bir daha okudum, sonra bir daha, ardından bir daha. Yerimde duramaz olmuştum. Her zerrem heyecandan titriyordu. Avazımın çıktığı kadar haykırmak istiyordum. Odanın içinde birkaç tur attıktan sonra yeniden masaya oturdum ve mesajı bir daha okudum. Mesaj Hz. Muhammet'in bir sözüyle başlıyordu: "Her doğan çocuk İslam fıtratı üzerine doğar. Sonra ebeveynleri tarafında Yahudi ve Hıristiyan yapılır." Demek ki Tanrı'ya serzenişim boşunaymış. Demek Tanrı beni Müslüman olarak yaratmış. Bana bu maili atan hanımefendi "Kitab-ı Mukaddes'e göre Hz. İsa'nın son on iki saatini anlatan Tutku filmini seyrettiğini söyleyerek şunu yazmıştı: "Film, Hz. İsa'nın orijinal dili olan Aramca ile seslendirilmişti. Ve filmde 'İsâ Tanrı'ya Allah diye hitap ediyordu. Yani Müslümanların hitabı gibi… Müslümanlıkla Hıristiyanlık arasındaki tek benzerlik bu da değil. En önemlilerini senin için yolluyorum.

Namaz:

-"Müslümanların nasıl namaz kıldığını görmüşsündür. Ayakta durur Kur'an okuruz, sonra rükua gider kalkarız, sonra yüzüstü kapanıp secde yaparız.

Kitab-ı Mukaddes'i dinle:

Mezmurlar 95:6: *Gelin secde kılalım ve rükuʼa varalım; bizi yaratan Rabbin önünde diz çökelim!*

Sayılar 16:20-22: *…Ve Musa ve Harun yüzleri üzerine yere kapandılar…*

Tekvin 17:3: *Ve İbrahim (as) yüzüstü yere kapandı…*

Çıkış 34:8: *Ve Musa (as) acele ile rükua gitti ve ibadet etti.*

Nehemya 8:6: *Ve Üzeyr (as) büyük Rabbi takdis etti. Ve bütün kavim ellerini kaldırarak amin amin diye cevap verdiler. Ve rükua gittiler, secdeye kapanarak Rabblerine ibadet ettiler.*

Matta 26:39: *İsâ (as) yere kapanıp… dua etti…*

Matta 17:6: *Ve havariler yüzleri üzerine yere kapandılar…*

Netice: İslâm Hz. Muhammed (as) ile başlamış bir din değildir. İslâm Hz. Adem (as) ile başlayıp Nuh (as), İbrahim (as), Musa (as) ve İsâ (as) gibi büyük resullerle devam eden ve Hz. Muhammed (as) ile kendisine son nokta konulan bir dindir. İslâm yeni bir din değil, bilakis bu peygamberlerin geleneğini canlı tutan Allah'ın ilk ve tek ve son dinidir. Kitab-ı Mukaddes'te diğer peygamberler ve kavimler için anlatıldığı gibi bugün ibadet etmeden önce su ile temizlenen kimlerdir? Müslümanlar! Bugün hâlâ daha başını öne eğip yüzünü yere sürterek namaz kılan ve ellerini kaldırarak dua eden kimlerdir? Müslümanlar! Bugün kendisini örterek ibadet eden ve kapanarak haram nazarlardan kendisini koruyan kimdir? Müslüman kadınlar! Öyle ise bugün diğer peygamberlerin izinden giden ve hâliyle Kitab-ı Mukaddes'in de tahrif olmamış aksamını tatbik eden kimdir? Müslümanlar! Demek bir Hıristiyan Müslüman olsa dinini terk etmiş olmuyor, bilâkis kendi kitabında anlatıldığı üzere kulluk dairesine girmiş oluyor. Size naklettiğim onlarca Kitab-ı Mukaddes ayetinden sonra Kur'an'dan bir ayetle yazıma son veriyorum.

"İlahımız ve İlahınız birdir ve biz O'na Müslümanlar olarak teslim olmuşuzdur."

Bu mesajı kaç kere okudum hatırlamıyorum. Kalbim göğüs kafesini kıracak gibi atıyordu. Gözyaşlarıma mani olamıyordum. Sonunda yazının son cümlesini içimden gele gele söyledim. "İlahımız ve ilahınız birdir." Evet, evet "İlahımız ve ilahınız birdir". Ve ben de artık bu dakikadan itibaren Müslüman olarak O'na teslim oluyorum. "Teşekkürler Tanrım… Teşekkürler tan… Allah'ım!.. Allah'ım!.. Allah'ım!.."

Bismillah...

Müslüman olduktan sonra serin meltemler esmeye başladı yıllarca kavrulmuş yüreğimde. Artık tek bir anı bile ziyan etmek istemiyordum. O gün öğlen vakti ilk namazımı kıldım. Yalnızca bismillah demesini biliyordum. Gerçek dostlarımın yaptığı gibi ellerimi omuz hizasında kaldırdım ve "bismillah" dedim. Tarifsiz bir hal sardı bir anda beni ellerimi kalbimin üstünde birleştirir birleştirmez gözlerimden yaşlar süzüldü. Anlatamayacağım duygular içerisinde bildiğim tek şeyi tekrarlayıp durdum. Bismillah... bismillah... bismillah. ne muhteşem bir şeydi Allah'ım. Bismillah dedikçe önceki düşüşlerime inat helezonlar çize çize yükseliyordum sanki. Bir hayli durduktan sonra bismillah deyip rukuya vardım. Bismillah... bismillah... bismillah... Doğruldum bismillah. Sonunda yıllarca dolaştığım çöllerde kavrulmuş dudaklarım suya erdi. Damarlarımı kurutan beyabanın içinde bir vaha gibi adeta kendimi secdeye attım bismillah. Ve bismillah...bismillah...Allah, Allah... Bismillah. Yıllarca aradığım senmişsin. Uykusuz gecelerde andığım senmişsin.

Daha neler söyledim, neler hissettim anlatmam mümkün değil. Dillerin dönmediği, kelimelerin iflas ettiği yerler az değil ki. Bütün hissettiklerimden öte bir şey vardı ki nasıl söylesem, nasıl söylesem bilmem ki kalbimin derinliklerinde Allah'ın hoşnut olduğunu hissediyordum. Aslında bu kadar cümleyi boşuna yazdım. Söylenecek en güzel şey baştan başa yalnızca bismillah ile kılınan o ilk namaz, anlatılmaz.

Bir mum bile karanlıkları aydınlatıverir. Ya hidayet güneşi doğduğunda...

Ve ışıklar aktı karanlık odama

Tarifler üstü bir hal ile kılınan o namazdan sonra kitaplara sarıldım. Geceler boyu okudum, okudum. İslamiyet'i öğrendikçe bütün sorularıma cevap buluyor, Hz. Muhammed'i tanıdıkça da Allah'a yaklaştığımı hissediyordum. Hayat, dünya, ahiret ve insanla alakalı ne varsa kafamda yerli yerine oturmuştu. Hayatıma bir mana gelirken içimin dağlarına güneş doğmuştu. Duvarları yıkılmıştı karanlık odamın. Artık ne beni hapseden duvarları vardı ne de bunaltan karanlığı. Güneş... Işık.. İslamiyet'le gelen ışık beni öyle etkiledi ki kendime ikinci bir isim verdim: "solnyeçnıy luç", yani güneş ışığı. Şimdi keşke güneş ışığı olsaydım diye düşünüyorum. İslam güneşinin ışıkları olarak karanlığın kuytularında vaktiyle benim gibi kıvranıp duran insanların âlemine aksaydım.

Aileme henüz kararımı açıklamadım. Bunun için uygun zamanı bekliyorum. Ve onlar için sürekli dua ediyorum. Halen uluslararası işletmecilik ve yönetim üzerine master yapmaya devam ediyorum. Bir yandan da bir Amerikan şirketinde proje müdürü olarak çalışıyorum. Ama hayalimi bütün ailemle aynı anda secdeye varmak süslüyor. Ben, annem, kardeşim ve babam... Başımızı secdeye mıhlamış yalnızca bismillah, bismillah deyişlerimizi hayal ediyorum. Ve ilk namazımda kalbimin derinliklerinde hissettiğim duyguları bir kere daha yaşamayı umuyorum. Rabbimin bana tebessüm ettiğini bir daha hissetmek istiyorum.

Müslüman bir şeyin hakkında hayırlı olup olmadığını anlayabilmek için istihare yapabilir. Ancak istihare, çok özel haller dışında istişareden sonra başvurulacak bir çıkış yoludur.

■ **AHMED ŞAHİN**

İstihare mi, yoksa istişare mi?

Bir iş konusunda şüpheniz, tereddüdünüz söz konusu. Öyle mi olmalı, yoksa böyle mi, diye tereddüt içinde bulunuyor, doğrusunu bilemiyorsunuz.

İşte böyle bilinemeyen bir konuda istihare yapılır, bir de istihare ile konu hakkında bir düşünceye sahip olmak istenebilir. Ancak hemen ilave edelim ki istihare, istişareden sonra başvurulacak bir çıkış yoludur.

Önce bilenlerle istişare edilir, konu hakkında geniş bilgi toplanır, gereken araştırma ve inceleme yapılır. Hâlâ akıl, mantık çapında bir fikre varılmaz, bir kanaate sahip olunamazsa, bu defa bir de istihare yapılır, istiharenin vereceği işarete göre de hareket edilebilir. Bu bir mecburiyet olmasa da bir tavsiye gereği, bir tereddütten kurtuluş çaresidir.

Hemen tekrar edelim. İstihare doğruluğu bilinemeyen konularda yapılır. Doğruluğu, eğriliği daha ilk bakışta bilinen bir konuda istihare yapılmaz. Gerek kalmaz. Mesela, hacca gitsem mi, namaza başlasam mı, birisine şu iyiliği yapsam mı.. gibi doğruluğu kesin olan konularda istihareye gerek olmaz. Çünkü hacca gitmek, namaza başlamak, birine iyilik etmekte tereddüt edilmez. Bunların doğrusu biliniyor, tereddüde gerek olmuyor. Olsa olsa, hacca hangi kafile ile gideyim, diye istihare yapılabilir. Çünkü bu konuda kesin bir fikir olmayabilir. Nitekim namaz kılayım mı, sadaka vereyim mi, diye de istihare yapılmaz. Bunların hayırlı olan ciheti, istiharesiz bilinmektedir.

Evleneyim mi, evlenmeyeyim mi, diye de istihare yapılmaz. İhtiyaç hissedince evlenmek gereklidir. Ancak hangi namzeti tercih etsem diye istihare yapılabilir. Bu da, namzet hakkında araştırmalar yapılmış, istişareler icra edilmiş de bir fikre varılamamış, tereddüt sürüp gitmekteyse…

Yoksa; akıl, mantık, yapılan araştırmalar fikir vermiş, uygun olup olmadığı konusunda neticeyi göstermişse, istihareye gerek olmaz. Olsa bile sonuçta istiharenin işaretine değil, istişarenin gereğine uyulur. Çünkü istihare ile görülen rüyanın şeytanî mi, Rahmanî mi olduğunu kestirmek kolay olmaz. Bu yüzden sonucu da bağlayıcılık arzetmez.

İstiharenin böylece hükmünü kısaca arz ettikten sonra gelelim nasıl yapılacağına:

İstihare, yatarken iki rekat namazdan sonra yapılan duadan ibarettir. Şayet namaz mümkün olmuyorsa sadece dua ile yetinmekle de istihare yapılmış olunabilir. Namazla yapılan istiharede, önce iki rekat namaz kılınır. Bu namazın birinci rekatında fatihadan sonra (kâfirun), ikinci rekatında da yine fatihadan sonra (ihlâs) sûresi okunur. Namazdan sonra eller açılıp Rabb'e karşı dua edilir.

-Ya Rab, bu iş, hakkımda hayırlı ise bana nasip eyle, işaret göster. Değilse benden uzaklaştır, beni muhafaza eyle.. diye yalvarılarak yatağa girilir, abdestli olarak uykuya dalınır. Görülen rüyada yeşil ve beyaz bulunursa hayra, siyah ve kırmızı bulunursa şerre işaret telakki edilir. Yahut da kalbde hasıl olan meyile göre hareket edilebilir.

Kısaca istihare budur.

Bu arada, istihare fıkhî bir meseledir. Bu konuda fıkıh kitaplarına bakılır. Tasavvuf eserlerine değil.

İstihare bağlayıcı değildir

İstihare namazı (mendup) olan bir namazdır. Sonucu ise bağlayıcı değildir.

- Ayrıca istihare, doğru ya da eğriliği bilinmeyen konularda yapılır. Bilinen konularda değil.

- Biribirine denk olmadığı bilinen iki gencin evlendirilmesi için istihareye başvurulmaz. Çünkü denk olmayanları evlendirmenin yanlışlığı bilinmektedir. Buna rağmen istihare yapılır da evlensin işareti çıkarılıp evlendirilirse, çıkan geçimsizlikten istihare değil, bunu yanlış yerde yapanlar sorumlu olur.

Eşim bakımlı olmamı istiyor

"Üniversite mezunuyum. Evlendiğimde bir kurumda çalışıyordum. Çocuklarıma daha iyi bakabilmek için işimden istifa ettim. Aradan beş sene geçti. Bu sürede ev işlerinde ustalaştım, inancımda dindarlaştım. Fakat geçen zaman içerisinde eşimin benden yana birtakım şikayetleri oluşmaya başladı. Ona göre ben kendine özenmeyen, kendini ihmal eden, bakımsız bir kadın olmuşum. Görüntümden eskisi gibi içi açılmıyormuş. Çünkü çalıştığım günlerde çok bakımlıymışım. Dindar bir kadın nasıl bakımlı olabilir? Ben artık kuaföre gitmiyorum, eskiden yaptırdığım el-ayak bakımlarını yaptırmıyorum. Her gün değişik elbise giymemi gerektiren durum yok. Eskiden bunlara mecburen dikkat ediyordum, çünkü çalışıyordum. Şimdi evdeyim, gerektiği zaman giyiniyorum, süsleniyorum. Ama bu, eşim için yeterli olmuyor. Burada dinen bir hatam var mı?"

Ev hanımlarının genelinde yanlış bir tutum bulunmaktadır. Evde kalmanın getirdiği serbestlik, gün içinde hanımlarımızı plansız rahatlığa ve gevşekliğe itmektedir. Bununla birlikte ev işleri gereğinden fazla gözde büyütülüp değer verildiğinden ev hanımların bütün zamanını kapsayan uğraşı haline gelirken kendilerine ve eşlerine yönelik görevler, ihtiyaçlar ikinci planda kalır. Zamanla hanımlar kendilerini ev işlerine o kadar kaptırırlar ki farkında olmadan bu titizlik hastalığına dönüşür. Çünkü ev işlerini hayatın aslî göreviymiş gibi algılama hatasına düşülmüştür. Bu arada aslî görevlerin bazılarına belki de en önemlilerine (kadının yükümlülüklerine) zaman kalmaz olduğundan onlar unutulup silinirken eşler arasında tartışmalar da baş göstermeye başlar. Bir yanda emeğinin takdir ve taltifini bekleyen yorgun-derbeder bir hanım, bir yanda karısını seyretmeyi ve kendisiyle baş başa söyleşmeyi özleyen, ihmâl edilmişliğin ezikliğini yaşayan bir bey.... Sanki aralarına dağlar girmiş gibidir. Aslında aralarına ucu-sonu gelmeyen, evle uğraşı tutkusu girmiştir. Durumu daha zorlaştırmamaları ve aile saadetlerinin bozulmaması için hanımların kendilerini bu tutkudan kurtararak kadın olmanın aslî görevlerini âcilen gözden geçirmeleri gerekmektedir.

Bilindiği gibi bedenlerimiz Yüce Allah'ın bize dünya hayatımızı sürdürebilmemiz için verdiği bir emânettir. Bedenlerimize bakmak; tepeden tırnağa temizliğini yapmak, öğün atlamadan ölçülü gıdalandırmak, dinlendirmek, gezdirmek, beğeniyle giydirmek, süslemek, sağlığını ve yaşama isteğini devam ettirmek için gerekli tedbirleri almak kadın ve erkek için bedenî görevlerdir. Bedenlerimiz ne kadar temiz, sağlıklı, bakımlı ve güzel giyimli olursa, yaşama karşı istemimiz yükseleceğinden insanî ilişkilerde de başarımız artacaktır. Bu nedenle kendilerine bakan sevgili eşler birbirlerinin varlığından son derece mesut, dayanışmalarından ve ortaklıklarından o derece memnun ve duacı olurlar.

Dr. Jale Şimşek

FOTOĞRAF: AA

Sözün özü

1. Hanımlar ev temizliğine gereğinden fazla önem verip, eşlerine karşı bakımlı olmayı ihmal etmemeliler.

2. Dindar olmak, insanın bedenine bakmasını engellemez, bilakis teşvik eder.

3. Hanımlar, vücut temizliklerinden başka giyimlerine de özen göstererek eşleri için güzelleşmeyi, bakımlı olmayı kendilerine âdet haline getirmeliler.

Dindar olmak bakımlı olmaya engel değildir

Dindar olmak, insanın bedenine bakmasını engellemez, bilakis teşvik eder. Çünkü İslâm dini temizliğin her çeşidini sever ve yerine göre tavsiye eder, yerine göre şart koşar. Beden bakımı ihmâl edilmiş kişiler, ilişkide olduğu insanlara bakımsızlıklarıyla mânen sıkıntı vererek huzur kaçırırlar, ilişkilerini zorlaştırarak çevrelerindekilere zulüm ederler. Çünkü ağzı, teri, saçı, elbisesi kokan bir kimsenin yanında bir dakika bile durmak insana azaptır. Özellikle aile içinde bu hususa çok dikkat etmek gerekmektedir. Hanımların vücut temizliklerinden başka giyimlerine de özen göstererek eşleri için; değişik değişik giyinmeyi, güzelleşmeyi, bakımlı olmayı kendilerine âdet haline getirmeleri gerekmektedir. Bu şekildeki davranış kadınsılığın ortaya çıkmasına ve erkeğin eşine bağlanmasına vesile olacaktır. Temizliğin ve güzel görünümün aile saadetini ne kadar etkilediği akıldan çıkarılmadığı müddetçe eşlerin birbirlerine olan sevgisi ve ilgisinin daimî olacağı kuşkusuzdur.

Hz. Peygamberimiz'in konuyla ilgili olarak; "Temizlik imanın yarısıdır (Müslim, "Tahâret" 1), "Allah temizdir, temizliği sever" (Tirmizî, "Edeb" 41), "Allah güzeldir, güzelliği sever" (Müslim, "Îmân", 147) hadislerinin kadın-erkek hepimizin hayatına ışık tutması ve anlamlarıyla örtüşen bir şekilde yaşam sürdürebilmek gayemiz olması temennisiyle.

Dert yüklü kız

Konya

Can abi. Benim vücudumda ve yüzümde kıllanma var. Kimsenin yüzüne bakamıyorum... Epilasyon türü şeyler için maddi imkanım yok. 4 yıl sonra öğretmen olacağım. Her namazımda dua ediyorum. Komplekse girmeyeyim diye; ancak ben unutsam bile hatırlatanlar oluyor. İnsanlar sürekli yüzüme bakıyorlar gibi geliyor.

Dr. Can

Sevgili dert yüklü kız... Yüzündeki 3-5 tüy ne kadar yüktür bilemiyorum; ama mektubun tüysüzlükten ve kellikten yakınan onlarca mektup arasında ilgimi çekti. Çoğu kilolarını dert edinir, bazısı da "o kadar yiyorum 1 gram alamadım" der. Boyu kısa olanlar 35 cm topuklu ayakkabılar sipariş verirken dünyada sadece kendilerini sorunlu zannederler. Oysa uzun boyundan şikayet eden mektupların sayısı kısaları yener... Genelde sarışın mavi gözlü kısmet arayan mektuplar gelir sanırsın; ama sarışın hatunlar "her şeyi çok uygun da, o da benim gibi kumral, ben esmer arıyorum" demeleri beni hep şaşırtır...

Kısacası sevgili kızım, sorununu küçümsemiyorum; ama öyle kıl yüklü ya da dert yüklü gibi rumuzları da kendini de parçalama... Elbette özgüvenini zedeleyen bu tüyleri almalısın. Lazer epilasyona şimdilik gücün yetmiyorsa, yüz epilasyon bantları var. Onlardan kullanabilirsin. Sakın jilet ve cımbız kullanmayasın.

Annem temizlik hastası

İclal, Zonguldak

22 yaşında üniversite öğrencisiyim. Bu yıl okula ara verdim. Annem için üzülüyorum. Çevrede herkesin de tasdikiyle ciddi bir temizlik hastası. Beni de çok sıkıyor. Özellikle dışarı çıktığımda dönünce azar üstüne azar işitiyorum. Üstelik babam akşam gelince ona şikayette bulunuyor. Okulda iken hissetmiyordum. 1 yıldır evdeyim ve bunalıyorum. 1-2 saat dışarı çıksam diken üstündeyim. Paylaşmak istedim.

Dr. Can

Değerli İclal. Tıp dilinde temizlik obsesyonu da denilen bu rahatsızlık iç sıkıntının dışavurumu gibi, annemizin gözünün önünde sen dolaştığın için, senin başında patlıyor. Okulda iken farkında değildin. En kısa zamanda okuluna dön ve master dahil branşında en iyi ol. Ama gitmeden önce anneyle bir psikiyatristi mutlaka buluşturmalısın. Aksi takdirde sıkıntıyı daha da büyümüş olarak yaşarsın döndüğünde. Allah senin, annenin ve tüm ailenizin yardımcısı olsun...

Hayat manzaraları

Elif-Artvin
Evli, anne ve çalışan bir bayanım. Eşimle aynı işyerinde çalışıyoruz. İlk iki sene her şey güzeldi. Ancak davranışları eskisi gibi değil. Daha hoyrat, kaba ve ilgisiz. Evi otel, lokanta gibi kullanıyor. Tv'nin karşısına geçip ilgisiz kalıyor. Sevgi sözcükleri ve davranışları yok. Söylesem "Sen beni tanıyorsun, biz iyiyiz ne var ki durumumuzda!" diyor. Ayrıca işyerinde genç bir bayanla görüşüyor, konuşuyor. Eve gelince onun için "değerli insan, çok iyi bir hanım" gibi sözler sarf ediyor. Halbuki o hanımı ben de tanıyor ve konuşuyorum. Aşırı makyajlı ve özellikle erkeklerle konuşurken ikiyüzlü, cilveli vs. bir şekil alıyor. Özgüvenim kayboldu, kendimi çirkin hissediyorum. Neşemi yitirdim. Herkes bana neler olduğunu soruyor. "Sen bu değildin!" diyorlar.

Dr. Can
"Bugün durduğumuz teras, seyrettiğimiz manzara, gördüğümüz hayat, yanımızdaki kadının terası, manzarası, hayatıdır. Hayatın hangi katında durduğumuzu, yanımızdaki kadının durduğu kat belirler... Hayatımız seçtiğiniz kadındır... Bir kadın değil, bir hayat seçersiniz çünkü..." kalemini beğendiğim A. Altan'dan birkaç cümle ile başladım yazıya. Belki birçok erkek buna katılmayabilir... Ama "İnsanın karısı adamı vezir de eder rezil de" atasözü ve "her başarılı erkeğin arkasında (istisnaları olsa da) başarılı bir eş vardır" özdeyişlerini hatırlayalım.

Edebiyatımız ve hafızamız ataların sözüne dek ulaşamıyorsa evlilik öncesi ve hemen sonrasında sarf ettiğimiz sözleri bir geri saralım... "Hayatımsın, aşkımsın, kuzumsun, gülüm, canım, ciğerimsin... En parlak güneşimsin.. Emret canımı vereyim. Senin için çiğ tavuk yerim vs. vs." fakat her nedense nikahtan bir süre sonra "Bu tavuk iyi pişmemiş!" oluyor... Ve komşunun tavuğu beye bıldırcın gibi gelmeye başlıyor.. Kendi evi "Fethi Paşa Korusuna" hazır boğaz manzaralı olurken, komşunun bodrum katındaki küf ve rutubeti yeşillik sanıyor. Yeşillik sanıyor, çünkü...

Bu şekilde olmayan tüm mesih soluklu erkek okurlarımı tenzih ediyorum. Bu mektup ne zaman yayınlanır bilemiyorum. Şu an gecenin yarısı... Kızıl gezegen Mars bir pırlanta gibi gökyüzünde parlıyor... Eşlerimiz de bizlere Allah'ın emaneti elmaslardır. Bilirsiniz elmas yapılamaz. Bulunur. Laboratuvarda yapılan da mini minnacıktır. Onlarla sevgili Elif'te olduğu gibi bazen aynı işyerinde aynı iş yükünü çekeriz. Ancak ona eve gelip, yemek temizlik yapar, bulaşık, çamaşır yıkar, çocuklarının altını temizler, emzirir ve biz Tv karşısında onlardan portakal suyu sıkmalarını ister, bir yandan da maç izlerken, onlar ertesi gün giyeceğimiz beyaz gömleğimizi ütülemektedirler...

Lütfen evimizi cennet köşelerinden bir köşe yapmaya çalışalım... Yanı başımızda güneş varken, gökte karanlıklar içinde yıldız aramayalım. Sevgili kızım... Sen de özgüvenini bırakma, kendine çekidüzen ver. Bakımlı da ol. Senin asıl makyajın; temiz kalbin ve nurlu yüzündür. İletişim çok önemli, ayrıca bolca dua et ki Allah eşinin yüreğine doğruyu ilham etsin... Amin.

hangisi doğru?

1. "Herşey aslına çeker" sözünden ne anlamalıyız?

a) Siz aslınızı kaybetmeyin. Aslınızı gereğini yerine getirin.
b) Aslını saklayan insanlardan da uzak durun.
c) Aslını, gerçek niyetini saklayan insanların ne zaman ne yapacağı belli olmaz.
d) Hepsi.

2. Kayınvalideler gelinlerine nasıl davranmalıdır?

a) Gelinler, bir şey bilmez. Sürekli gözaltında tutulmalıdır.
b) Bir hata bulununca hemen yüzüne pat diye söylenmelidir.
c) Gelin kısmı sürekli annesinin yanına gitmez. Engellemek gerekir.
d) Hiçbirisi.

3. Tövbe ve istiğfar deyince ne anlamalıyız?

a) Yapılan günaha kalpten pişman olmadan tövbe olmaz.
b) Aynı günahı yeniden yapmamaya kesin karar vermemiz lazımdır.
c) İşlenen günah kul hakkını ilgilendiriyorsa hakkı geçen kimseden helallik alınması gerekir.
d) Hepsi

boşlukları doldur

1. Allah'ım! .... benim için hayırlı olduğu müddetçe beni yaşat .... benim için hayırlı olduğu zaman da beni vefat ettir.

2. Müslüman bir şeyin hakkında hayırlı olup olmadığını anlayabilmek için .... yapabilir. Ancak istihare, çok özel haller dışında .... sonra başvurulacak bir çıkış yoludur.

doğru yanlış

1. Aşere-i Mübeşşere, hayatlarında iken Hz. Peygamber (sas) tarafından Cennet'le müjdelenen ashabın ileri gelenlerinden on kişi için kullanılan bir tabirdir.

D Y

2. Hanımlar ev temizliğine gereğinden fazla önem verip, eşlerine karşı bakımlı olmayı ihmal etmemeliler.

D Y

CEVAPLAR

HANGİSİ DOĞRU
1. d, 2. d, 3. d

BOŞLUKLARI DOLDUR
1. Hayat, ölüm 2. İstihare, istişareden

DOĞRU—YANLIŞ
1. Doğru. 2. Doğru

Yüz binlerce insan bu kitapla yeni bir hayata başladı.

Şimdi 200 bin daha...

